

Arrest

nr. 125 122 van 2 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Assenede, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de vordering tot schorsing van de ten uitvoerlegging van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Assenede van 22 mei 2014 tot niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende verblijfsaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014 om 08u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAFORCE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De verzoeker wordt dienvolgens overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 4 april 2014 levert de gemachtigde aan de verzoeker eveneens een inreisverbod voor de duur van zes jaar af.

De verzoeker dient op 22 april 2014 tegen de beide voornoemde beslissingen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gekend onder het rolnummer X en het beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod van zes jaar is gekend onder het rolnummer X.

Op 24 april 2014 biedt de advocaat van de verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur te Assenede teneinde middels een volmacht voor de verzoeker een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van zijn Belgisch minderjarig kind (artt. 40*bis* en 40*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het gemeentebestuur weigert op mondelinge wijze aan de advocaat van de verzoeker een bijlage 19*ter* af te leveren voor de verzoeker.

De verzoeker dient op 25 april 2014 tegen de voormelde mondelinge weigeringsbeslissing van het gemeentebestuur te Assenede een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad. Dit beroep is gekend onder het rolnummer X.

Op 22 mei 2014 neemt de burgemeester van de gemeente Assenede een beslissing houdende de niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende verblijfsaanvraag. Uit de motieven van deze beslissing komt naar voor dat deze de mondelinge weigeringsbeslissing van 24 april 2014 vervangt.

Dit is de thans bestreden beslissing, zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 mei 2014.

De verzoeker stelt op 27 mei 2014 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing te hebben ingesteld. Thans vraagt de verzoeker om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen, overeenkomstig art. 39/85 van de vreemdelingenwet, deze vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

2. Over de rechtspleging

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van inquisitoriale aard. Naar analogie met de rechtspleging voor de Raad van State dient er bovendien op te worden gewezen dat de rechtsoverweging voor de Raad niet is gericht tegen bepaalde personen of overheden die de beslissing namen of wier situatie erdoor wordt bepaald, maar tegen de bestreden rechtshandeling als dusdanig. De Raad duidt dan ook ambtshalve, op zicht van de bestreden beslissing, die overheid als verwerende partij die het best geplaatst is om de wettigheid van de beslissing te verdedigen. Hij is hiertoe niet gebonden door de verwerende partij(en) zoals aangeduid door de verzoekende partij (R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, nrs. 58-74).

In casu dient te worden vastgesteld dat door de verzoeker aangevochten beslissing is genomen door de burgemeester van de gemeente Assenede. Hierover bestaat in wezen geen betwisting. De verzoeker duidt in zijn verzoekschrift tevens de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie aan als tegenpartij. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie is evenwel niet de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen, die hierin inhoudelijk is tussengekomen of die in deze over enige bevoegdheid beschikte om de beslissing te nemen. Dienvolgens wordt enkel de gemeente Assenede, vertegenwoordigd door de burgemeester, als verwerende partij aangeduid.

3. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

3.1. Voorwerp van de vordering

De verzoeker stelt per aangetekend schrijven van 27 mei 2014 een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing te hebben ingediend tegen de voornoemde beslissing van 22 mei 2014. Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker een verzendingsbewijs van een op 27 mei 2014 aan de Raad geadresseerde aangetekende zending neer, alsook een ontvangstbewijs van het elektronisch afschrift van het verzoekschrift in annulatie en schorsing en een kopie van dit bedoelde verzoekschrift. Op het ogenblik van het inleiden van de onderhavige vordering tot op het moment van het in beraad

nemen van de zaak is ten aanzien van de voornoemde beslissing van 22 mei 2014 nog geen beroep tot nietigverklaring en schorsing ter griffie van de Raad binnen gekomen, laat staan dat het op de rol is ingeschreven.

De verzoeker vraagt om bij wijze van voorlopige maatregelen de op 27 mei 2014 ingestelde vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 mei 2014 houdende de niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende verblijfsaanvraag, versneld te behandelen.

3.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen

3.2.1. De Raad wijst er op dat artikel 39/85 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de betekening van de thans bestreden beslissing, bepaalt wat volgt :

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.
[...].”*

Uit deze bepaling blijkt dat ook dat onder de volgende voorwaarden bij wege van voorlopige maatregelen de activering van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevraagd:

- de vreemdeling maakt het voorwerp uit van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel die imminent wordt
- de vreemdeling heeft tegen deze verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel reeds een vordering tot schorsing ingediend
- deze principale vordering tot schorsing werd reeds ingeschreven op de rol
- de Raad heeft zich nog niet over de principale vordering tot schorsing uitgesproken.

3.2.2. De voorwaarde van de rolstelling van de principale vordering tot schorsing

De Raad dient vast te stellen dat verzoekers beroep tot nietigverklaring en schorsing tegen de beslissing van 22 mei 2014 houdende de niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende verblijfsaanvraag nog niet is ingeschreven op de rol, zoals vereist bij artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet. De onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij deze nog niet op de rol ingeschreven vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk.

De ter terechtzitting gevoerde repliek van de verzoeker dat het hem niet kan worden verweten dat het beroep nog niet op de rol staat, doet aan de bovenvermelde wettelijke voorwaarde geen afbreuk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat 29 mei 2014 een wettelijke feestdag was en dat aangetekende zendingen naar analogie met artikel 53bis, 2° van het gerechtelijk wetboek en artikel 39/57, §2, 2° van de vreemdelingenwet slechts worden geacht te zijn afgeleverd op de derde werkdag nadat zij ter post zijn aangeboden. Zodoende kon de verzoeker niet de verwachting koesteren dat zijn verzoekschrift verstuurd bij aangetekende zending van 27 mei 2014 op 31 mei 2014 (een zaterdag) reeds bij de Raad zou zijn toegekomen, laat staan dat hij de verwachting kon hebben dat het reeds op de rol zou zijn ingeschreven.

3.2.3. De voorwaarde dat de principale vordering tot schorsing gericht is tegen een verwijderingsmaatregel

Uit artikel 39/85 van de vreemdelingenwet blijkt dat bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel de versnelde behandeling kan worden gevorderd van een hangende vordering tot schorsing die is gericht tegen een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel. Voornoemd artikel 39/85 bepaalt immers het volgende: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of tergdrijvingsmaatregel (...) dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel (...) bij wege van voorlopige maatregelen (...) verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt. (...). ”*

In casu wordt de versnelde behandeling gevraagd van de vordering tot schorsing gericht tegen een beslissing tot niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende aanvraag die echter op geen enkele wijze een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel inhoudt zoals bedoeld bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Ook om deze reden is de onderhavige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen onontvankelijk. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de genoemde versnelde behandeling immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

3.2.4. Daarenboven, zelfs indien aan beide voorgaande ontvankelijkheidsvoorwaarden zou worden voorbij gegaan, dan nog dient er op te worden gewezen dat diegene die bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een vordering tot schorsing vraagt, in zijn verzoekschrift het uiterst dringend karakter van de vordering dient aan te tonen.

3.3. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

3.3.1. Artikel 39/85 van vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing worden samen behandeld en afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de Raad zich niet heeft uitgesproken binnen de in het tweede lid bedoelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de inhoud van de in dit artikel bedoelde vordering, de wijze waarop ze moet worden ingediend en de procedure.”

Artikel 39/84 van de vreemdelingenwet voorziet dat ingeval van uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen kunnen bevolen worden.

Artikel 43, § 1, van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering ook een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Artikel 44 van het PR RvV bepaalt als volgt:

“Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

(...)"

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

3.3.2. Wat het uiterst dringend karakter betreft verwijst de verzoeker naar de artikelen 44 en 47 van het PR RvV, wijst hij er op dat hij het voorwerp uitmaakt van een detentiemaatregel en dat er een repatriëringsdatum is bepaald op 2 juni 2014. De verzoeker meent dat de gewone vordering tot schorsing, indien deze niet versneld zou worden behandeld, te laat zal komen en niet effectief zal zijn aangezien hij dan reeds zal zijn gerepatriëerd.

In de nota met opmerkingen en ter terechtzitting betwist de verweerder het uiterst dringend karakter van de vordering.

Hoewel inderdaad blijkt dat de verzoeker wordt vastgehouden en een repatriëring is voorzien op 2 juni 2014 om 15u00, dient de Raad *in casu* evenwel vast te stellen deze vasthouding en imminente repatriëring een juridische grond vinden en de tenuitvoerlegging betreffen van de beslissing van 4 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die aan de verzoeker op 4 april 2014 werd ter kennis gebracht.

De vasthouding en de repatriëring van de verzoeker betreffen dan ook de enkele tenuitvoerlegging van de voornoemde beslissing van 4 april 2014 en zijn op geen enkele wijze het gevolg van de thans bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoeker tegen de beslissing van 4 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering slechts een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad (rolnummer 152.527), dit terwijl de verzoeker door de kennisgeving van deze beslissing op 4 april 2014 in het gesloten centrum te Merksplas reeds wist of toch behoorde te weten dat de tenuitvoerlegging en dus de repatriëring imminent was. Er valt dan ook niet in te zien waarom de verzoeker begin april niet zou in de mogelijkheid zijn geweest om - in de plaats van een louter annulatieberoep - overeenkomstig artikel 39/82, §1, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (desgevallend met beroep tot nietigverklaring) tegen deze imminente verwijderingsmaatregel van 4 april 2014. De procedure inzake de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is een snelle en eenvoudige procedure, waarbij aan de verzoekende partij tevens de mogelijkheid wordt geboden om het verzoekschrift per faxpost aan de Raad te doen toekomen.

De Raad stelt dan ook vast dat het spoedeisend karakter dat de verzoeker in de huidige vordering aanvoert, niet voortvloeit uit de thans bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 22 mei 2014 tot niet inoverwegingname van een bij volmacht ingediende verblijfsaanvraag, doch wel uit de voormelde verwijderingsmaatregel van 4 april 2014.

De vaststelling dringt zich tevens op dat het eventuele spoedeisende karakter dat ontstaat bij de huidige vordering te wijten is aan het eigen nalaten van de verzoeker, nu hij verzuimd heeft om de schorsing (al

dan niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid) te vorderen van de beslissing van 4 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dat de verzoeker niet in persoon naar de gemeente Assenede is kunnen gaan om er zijn verblijfsaanvraag in te dienen, is overigens eveneens aan zijn eigen nalaten te wijten. Uit het administratief dossier blijkt immers niet – hetgeen ter terechtzitting uitdrukkelijk wordt bevestigd - dat de verzoeker, overeenkomstig artikel 71 van de vreemdelingenwet, tegen de op 4 april 2014 genomen beslissing tot vrijheidsberoving in rechte is getreden middels een vordering tot in vrijheidstelling bij de Raadkamer.

De verzoeker houdt dan ook zelf het spoedeisend karakter in stand.

Het uiterst dringend karakter bij huidige vordering kan dan ook niet worden aangenomen, nu het spoedeisend karakter voortvloeit uit het eigen nalaten van de verzoeker.

3.3.3. Daarnaast wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet en artikel 44, tweede lid van het PR RvV, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing kan worden gevorderd wanneer de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel die jegens de verzoekende partij werd getroffen, imminent wordt.

Deze situatie dient op het eerste gezicht te worden onderscheiden van de situatie waarbij de tenuitvoerlegging van de jegens de verzoekende partij getroffen verwijderingsmaatregel op het moment dat de beslissing waarvan de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing wordt gevorderd, reeds imminent is.

Dienaangaande kan een vergelijking tussen het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet en het bepaalde in artikel 39/85 van diezelfde wet, meer duidelijkheid scheppen.

Artikel 39/82 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

(...)

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing.

(...)

§ 2. (...)

§ 3. (...)

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

(...)

§ 4. (...)

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. (...).”

Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.”

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet voegt daaraan toe

dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent *is*, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent *wordt*.

Daargelaten het gegeven dat artikel 39/85 van de vreemdelingenwet niet in de mogelijkheid voorziet om de versnelde behandeling te vragen, van de vordering tot schorsing ten aanzien van een beslissing zelf die geen verwijderingsmaatregel bevat *quod in casu*, volgt uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel, twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. In elk geval dient de vordering te worden ingediend binnen de wettelijk bepaalde beroepstermijn van 15 respectievelijk 30 dagen na de kennisgeving overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet. Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt dan ook niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de vreemdelingenwet.

Aan de verzoeker is krachtens de vreemdelingenwet de technische mogelijkheid geboden om zijn vordering, hetzij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hetzij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met een faxbericht aan de Raad te doen toekomen.

Te dezen dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich reeds sinds 4 april 2014 in een gesloten opvangcentrum bevindt met het oog op zijn verwijdering, dit ten gevolge de op diezelfde datum genomen beslissing houdende "*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*". De thans bestreden beslissing van 22 mei 2014 werd dus aan de verzoeker ter kennis gebracht op een moment dat de verzoeker reeds geruime tijd was vastgehouden met het oog op zijn verwijdering. Bijgevolg wist de verzoeker reeds op 4 april 2014 dat zijn verwijdering imminent was. De ter terechtzitting geuite bewering dat slechts naderhand een datum van repatriëring werd meegedeeld, neemt niet weg dat de verzoeker reeds van bij zijn "*vasthouding met het oog op verwijdering*" wist of behoorde te weten dat de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten op til was.

De verzoeker diende op het moment van de kennisgeving van de thans bestreden beslissing, op 23 mei 2014, dan ook te weten dat een repatriëring nakend was. Ondanks dit gegeven heeft de verzoeker tegen de bestreden beslissing op 27 mei 2014 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing ingediend terwijl hij niet verklaart waarom hij op 27 mei 2014, wanneer hij een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing indiende, niet in de mogelijkheid was om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Er kan niet worden ingezien waarom de verzoeker zou zijn verhinderd om minstens op 27 mei 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Ook om deze redenen is de Raad van oordeel dat de verzoeker de geponeerde urgentie bij het horen bevelen van voorlopige maatregelen zelf in de hand heeft gewerkt door niet meteen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het thans bestaand uiterst dringend karakter heeft de verzoeker aan zijn eigen toedoen te wijten.

3.3.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

3.3.5. Tenslotte kan er nog op gewezen worden dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd,

inzoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zij of een vorm van machtsafwendings uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het gegeven dat de verzoeker nagelaten heeft om de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen de verwijderingsmaatregel op een oordeelkundige wijze aan te wenden, kan er *in casu* niet toe leiden dat de Raad met overschrijding van zijn bevoegdheid inhoudelijk een vordering zou onderzoeken die onontvankelijk is en niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

4. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen is onontvankelijk en bovendien is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid zoals voorzien in artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV. Deze vaststellingen leiden tot de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE